

[Meta Ditzel.]

rapporter, men hensigten med centret var nu, at lærere fra hele landet — ikke blot lærere fra hovedstadsområdet, som det er sket — skulle indbydes til kurser i centret, og at 14 dages hold af elever fra 9. og 10. klasser også fra provinsen skulle have praktisk samfundsorientering i ungdomsbyen i dens institutioner. Af hensyn til den betydning, et sådant forsøgsarbejde har, og den betydning, det har at få udbredt kendskabet til det, vil jeg gerne bede ministeren overveje muligheden for at skabe forudsætninger for, at planerne bliver realiseret med hensyn til de kurser, man så længe har haft i sinde at oprette for lærerne, og også helst få sat disse 14 dages hold i gang for eleverne.

Undervisningsministeren (*Knud Heinesen*): Jeg må måske først have lov at sige til fru Meta Ditzel, at jeg er helt opmærksom på de problemer og de brist, der er omkring forsøgsarbejdet i ungdomscentret i Rødovre. Der forestår et besøg derude inden så længe, og jeg skal have fru Meta Ditzels betragtninger i tankerne.

Til hr. Flemming Jensen skal jeg sige, at jeg kan bekræfte de oplysninger, hr. Flemming Jensen gav om læremangelen. Det troede jeg ikke i første omgang var nødvendigt. Jeg ville ikke drømme om at betvivle oplysninger af den art fra hr. Flemming Jensen — ikke nogen oplysninger overhovedet — og jeg skal yderligere for god ordens skyld sige, at mine bemærkninger om undervisningspligten i andre lande ikke var nogen kommentar til de betragtninger, som hr. Flemming Jensen fremførte.

Så spurgte hr. Flemming Jensen, og fru Meta Ditzel var inde på det samme, om rådgivningen nu var parat. Den er ikke parat. Som jeg sagde det allerede i mit første indlæg, er det et spørgsmål, der skal forhandles med Danmarks Lærerforening, der jo i sin henvendelse til folketingets uddannelsesudvalg har stillet en lang række ønsker op; de skal nu prioriteres og gås igenem i forhandlingerne. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at skjule, at dette rådgivningsarbejde vil komme forholdsvis sent i gang med henblik på den forestående valgprocedure.

Men jeg synes nok, det kan være rimeligt

at gøre opmærksom på, at det er jo ikke alle elever, der skal rådgives. Det er jo heller ikke alle elever i de nuværende 7. klasser, der skal rådgives. Mange går uden videre i 8. klasse, og mange er ikke i tvivl — og der er heller ikke nogen problemer — om deres optagelse i realklassen. Det er en forholdsvis begrænset gruppe i 7. klasse, som, for alvor i hvert fald, har brug for en sådan rådgivning. Jeg må derfor sige, og det er også et svar til fru Meta Ditzel, at selvfølgelig er det afgørende, at fundamentet for en sådan udvidelse af undervisningspligten er til stede, men jeg føler mig også overbevist om, at både i henseende til pædagogik, i henseende til faciliteter, i henseende til læreruddannelse og i henseende til klassekvotienter er fundamentet i folkeskolen i orden for en sådan udvidelse af undervisningspligten, som der her er tale om, når det ses i sammenhæng med de øvrige foranstaltninger.

Jeg vil også gerne medgive hr. Flemming Jensen, at forældreafgørelsen ved valget mellem 8. klasse og 1. realklasse notorisk rejser nogle administrative problemer, men jeg vil nu på den anden side sige, at de skoleledere, jeg har talt med om dette spørgsmål, har nu ikke givet udtryk for, at disse administrative problemer på nogen måde var uovervindelige. Det har jeg heller ikke set fremført i debatten.

Hr. Holger Hansen var meget vred, forstod jeg, over mange ting, og nu skal jeg prøve at tage dem punkt for punkt. For det første gjorde hr. Holger Hansen mig meget belærende opmærksom på, at forudsætningen i sin tid for den politiske tilslutning til nedsættelse af undervisningspligten var en samtidighed med strukturreformen. Det var i hvert fald — og jeg tror også, det var begrænset dertil — en samtidighed i vedtagelsen, men det kan ikke have været en samtidighed i gennemførelsen, der var forudsætningen for den politiske tilslutning, for det siges, hvis jeg må have lov at citere, i bemærkningerne til 9 punkts programmet:

„Det vil ikke være muligt allerede på nuværende tidspunkt. . .“

— det er altså i foråret 1969 —

„. . . at fastlægge terminerne for overgangen til en ny skolestruktur.“

Det siges i bemærkningerne til 9 punkts programmet, og samme filosofi, som jeg